Pregaria.cat

Entrada

Deixar espai a l'amor

Per a una bona renovació de la pregària ens cal descentrar-nos de nosaltres mateixos i deixar espai a l'amor.

La omnipresència del nostre jo, la continuada conjugació dels seus estats anímics i el soroll interior que comporta, impedeixen que l'amor donat per Déu entri en el nostre interior, a menys que hi hagi una mena de miracle.

I no diguem l'amor que ve dels altres germans, que només ens ressona si es relaciona amb el jo que omple absolutament la consciència. Resultat:: una gran fatalitat egoista.

Però concretament què significa deixar espai a l'amor? Es tracta només de crear una mena de buidor interna esperant que l'omplin?

1.- Mai acabem de valorar la importància del desig. Desitjar és ja estimar. Diu un mestre medieval: *Déu no veu amb els seus ulls misericordiosos el que ara ets o has sigut abans sinó el que desitges ser.* Desitjar ser de Déu és ja estimar-lo. Potser ara et sents lluny, potser vius en una mena de sequedat continua. Potser recordes altres temps de major fidelitat; però si desitges estimar-lo, retrobar-lo, deixar-li espai d'amor.... ja l'estimes.

2.- Mai acabarem de valorar la importància de la fe. Creure és ja estimar. No ens referim tant a pronunciar uns dogmes, sinó a aquell salt en el buit, en el que sembla que perds el contacte amb el terra. La confiança, l'abandonament, el silenci del no res. Molts cops és la millor oportunitat que tenim d'estimar, la de creure sense veure. *I quina sort que tinc, Senyor, de creure en Tu i en el teu amor, ara que no et sento, ni cerco cap altre consol que aquella fe que tant t'agrada. (*Mots d'una creient anònima).

3.- Mai acabarem de valorar la importància del donar-se. Lliurar-se és estimar. Quan deixes que l'altre entri de ple en tu, fins fer-ne oblit del propi jo, absolutament interessat i girat vers ell, estàs estimant. I és que Déu s'identifica amb els germans. Jesús ho va repetir molts cops: *El que feu a un d'aquests petits a Mi m'ho feu.*

Deixar espai a l'amor vol dir desitjar, confiar i lliurar-se, tot oblidant-se de si mateix. És així com a la pregària l'Amor és ja present.

Salm 121 (120). Alço els ulls a les muntanyes